

megy, hogy ezuttal nemcsak a paläarktikus fauna képviselőit veszi tekintetbe, mint eddigi monografiáiban, hanem az egész világ Chloropidáit teszi tanulmány tárgyává.

A munka öt részből fog állani, mindegyik egy-egy régiót ölel fel. A sorozatot a paläarktikus fajok ismertetése nyitja meg.

A Chloropidák, köztudomás szerint a kártékony legyek közé sorolandók, a mennyiben egyesek a vetésekben óriási károkat okoznak.

Rövid bevezetés után, melyben a család jellemvonását s a rendelkezésére állott anyagot ismerteti, áttér a nemek és fajok leírására. Ezek pontosak és kimerítőek. A rendkívül bonyolult synonymiát, kivált a *Chlorops*-nemnél, igazán mesteri módon oldja meg. Részletekbe nem bocsátkozhatom egyrészt a rendelkezésemre álló csekély hely miatt, másrészt azért, mert a ki ezzel a családdal foglalkozni óhajt, ebből a rövid ismertetésből úgy sem tudhatná meg mid-azt, amire szüksége van.

Magyarország területéről a M. N. Múzeum és THALHAMMER J. gyűjteménye alapján a következő új nemeket és fajokat írja le: *Phyladelphus* (n. gen.) *Thalhammeri* (Vadkert); *Lasiosina littoralis* (Gyón); *Anthracophaga infumata* (Budapest); *Chlorops adjuncta* (Budapest), *horrida* (Méhádia), *finitima* (Gyón), *tectifrons* (Gyón), *angustifrons* (Gyón). *eutrophaeformis* (közelebbi termőhely nélkül); *Centorisoma* (n. gen.) *elegantulum* (Gyón, Kalocsa); *Lagaroceras granulosum* (Gyón); *Dicraeus nigropilosus* (Novi); *Gaurax fascipes* (közelebbi termőhely nélkül); *Elachiptera hungarica* (Kalocsa); *Eribolus hungaricus* (Gyón); *Oscinella pectoralis* (Kalocsa), *rubidipes* (Retyezát), *nitidigenis* (Isaszeg, Deliblát), *Kertézi* (közelebbi termőhely nélkül).

A két tábla a munka használatát nagyon megkönnyíti.

A pótlékban STROBL, CZERNY és CORTI dolgozataira tesz megjegyzéseket, melyek a munka imprimálása után jelentek meg.

DR. KERTÉSZ KÁLMÁN.

*

J. Vincent: Une nouvelle variété de *Catocala fraxini* L. (Bullet. Société Entom. de France. 1910, p. 316—317).

Szerző egy Budapestről kapott ♀ után, melyhez még néhány a párizsi múzeumban levő (6 ♂, 2 ♀) példány is tartozik és melyeket POUJADE még 1885-ben nevelt Párizs környékén (La Grange) gyűjtött petékből, a *Catocala fraxini* egy új változatát írja le és azt *var. argillacea* névvel jelöli. Ez a törzsfajtól abban tér el, hogy az elülső szárny közepső csikjai (a tövön kívül fekvő és a könyökformán hajlott csík), a fekete csík mindkét oldalán szalma-sárgán szegélyezettek, hasonlóan szalmasárga a vesealaku folt alatt levő folt is.

CSIKI.

*